

Diaconieprijs 2006

Dekenaat Delfland

1. Broeder Kamsmagroep

Info: Marga Mulder 015 214 33 12

2. M25 Delft

Info: Marcel ten Have marcel.tenhave@planet.nl

3. Voedselbank Delft

Info: gerkerktedelft@hetnet.nl, 015 2570409

4. Hospice Delft

Info: Gabriella Rijerse info@hospicedelft.nl

5. School en verzorgingshuizen Poeldijk

Info: Paul de Groot hpholland@hetnet.nl

6. Ondersteuning van het werk van de Zusters van Moeder Teresa Rotterdam vanuit Monster

Info: Jan en Bernardine Vijverberg janenbern@hetnet.nl

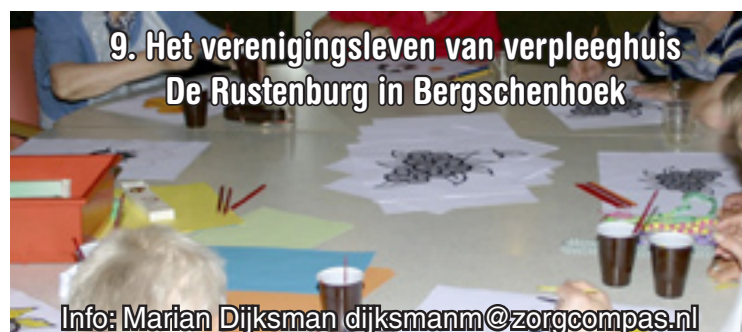
7. Ondersteuning van zuster Maria Martha in Pec Kosovo

Info: Jan en Bernardine Vijverberg janenbern@hetnet.nl

8. Splintergroep Wateringen

Info: Toos Groenewegen A.J.Groenewegen@planet.nl

9. Het verenigingsleven van verpleeghuis De Rustenburg in Bergschenhoek

Info: Marian Dijksman dijksmanm@zorgcompas.nl

10. Oogstdankdagcomité Naaldwijk

Info: G. Spaan-Turk hspan@caiway.nl

11. Wereldwinkel Wateringen

Info: 0174 298420 www.wereldwinkel-wateringen.nl

Voorwoord deken

Het is in ons dekenaat Delflanden de tweede keer dat op 2 februari de "Diaconieprijs" wordt uitgereikt en dat in het kader daarvan deze brochure verschijnt.

Het is een goede zaak dat deze prijs wordt uitgereikt omdat het op deze manier mogelijk is om onze waardering te tonen aan de vele vrijwillig(st)ers die met veel inzet, betrokkenheid en hartelijkheid zich inzetten voor de diaconie in welke vorm dan ook.

Diaconie is niet iets dat je er als christen bij doet, maar diaconie heeft alles te maken met de kern van ons geloof.

Diaconie brengt ons heel dicht bij de levenshouding van Jezus Christus, Hij die de nood van mensen zag, zich erdoor liet raken en mensen heel nabij was in woord en daad.

Hij raakte mensen aan, ging naast hen staan en hielp hen verder op de levensweg.

In het Evangelie van Matteüs zegt Jezus dan ook: "Wat je aan de minsten der Mijnen hebt gedaan dat heb je aan Mij gedaan".

Diaconie is voor ons christenen heel concreet, naar het voorbeeld van Jezus gaat het niet op de eerste plaats om de hoeveelheid werk die je doet, maar veel meer om de betrokkenheid en intensiteit.

Mensen die in de diaconie werkzaam zijn zullen zeker ervaren dat diaconaal werk steeds te maken heeft met Zorg - Solidariteit en Verzet. Dit jaar zijn er vanuit ons dekenaat 22 diaconale groepen en projecten aangemeld. Ze zijn allen diaconaal, maar tegelijkertijd heel verschillend van karakter en achtergrond. Die diversiteit maakt het juist zo interessant om van elkaar te leren en elkaar ook te bemoedigen.

Ook nodigt het diaconaal handelen in onze kerk ons uit om kritisch te kijken naar allerlei maatschappelijke ontwikkelingen dichtbij en veraf.

In veel parochies in ons dekenaat bestaan banden tussen de plaatselijke parochie en plaatsen, waar ook ter wereld, waar missionarissen en missiezusters werken of werkzaam waren.

Dat is een goede zaak omdat dit ons ook de mogelijkheid geeft om verder te kijken dan ons eigen land.

Hoe kunnen of willen wij ons verzetten tegen onrechtvaardige handel, tegen kinderarbeid, tegen onrechtvaardige verhoudingen op wereldniveau.

Waar haal ik mijn boodschappen, hoe bankier ik, welke producten gebruik ik?

Vragen die in een diaconaal kader steeds weer aan de orde dienen te komen.

Ook de pauselijke encyclieken uit 1891 "Rerum Novarum" en uit 1931 Quadragesimo Anno geven een antwoord op de "sociale kwestie" die van alle tijden en alle plaatsen is. Deze encyclieken hebben voor velen zeker een aanzet gegeven tot diaconaal handelen en denken. Rechtvaardige ordening van de economie is noodzakelijk voor een vervulling van de echte menselijke behoeften.

In de brochure die voor U ligt spreekt duidelijk de zorg voor de naaste, de solidariteit met anderen, dichtbij en veraf.

Vanuit ons christelijk geloof staat we voor de waardigheid van iedere mens.

Met dankbaarheid kunnen we constateren dat in vele parochies in ons dekenaat tekenen van hoop te zien zijn juist als het gaat om blijvende zorg en aandacht voor elkaar. Alle diaconale werk(st)ers wens ik heel veel wijsheid en kracht toe om hun mooie en zinvolle werk te blijven vervullen.

Dat het uitreiken van de diaconieprijs een echte stimulans mag zijn.

Deken Chris Bergs

Colofon

Uitgave ter gelegenheid van de tweede Diaconieprijs Dekenaat Delflanden 2006

Adres

Dekenaal centrum
K vd Coppellostraat 8a
2613 XP Delft
telefoon 015 2130873
busch@dekenaatdelflanden.nl
www.dekenaatdelflanden.nl

Projectleiding

Irmgard Busch

Redactie

Arie Oliehoek

Vormgeving

Piet van Dijk, Johan Willems

Broeder Kamsmagroep Delft

De leden van de Broeder Kamsmagroep bezoeken ouderen en gehandicapten thuis en organiseren bijeenkomsten met ze onder het motto 'gezelligheid en ontspanning'. Ze doen dat in het gebied van Delft-Centrum en Delft-Noord.

De groep ontleent haar naam aan wijlen broeder Gerrit Kamsmä. Deze Franciscanier woonde en werkte in de jaren zeventig in de toenmalige Maria van Jesseparochie. Hij zorgde voor vele hulpbehoevende oudere mensen in de binnenstad. Tot 's avonds laat vlak voor het slapen gaan ging hij bij mensen langs. Ze hoefden niet de steile trappen van hun bovenwoningen af te komen: broeder Gerrit had een vertrouwenspositie en beschikte over hun huissleutel die hij in een grote bos aan zijn broekriem had hangen.

Na zijn – te vroege – dood in 1977 is de groep opgericht om zijn werk voort te zetten. Momenteel bereiken de leden op die wijze zo'n 85 mensen. De groep bestaat uit 13 personen. Ze is toegetreden tot de nationale vereniging 'De Zonnebloem'.

Met haar werk zorgt de Broeder Kamsmagroep ervoor dat de ouderen en gehandicapten die nog zelfstandig wonen niet in een isolement geraken. Tot het werk behoort ook dat ze mensen begeleiden bij het winkelen, eventueel bij hun gang naar de dokter, en zelfs een stukje in hun laatste levensfase. Alles naar de mogelijkheden en interesses van de vrijwilligers. Waar nodig functioneert de groep als een verwijzende instantie.

M-Twenty Five Delft

M-Twenty Five in Delft is ontstaan toen men nadenkt over een manier om Delftse jongeren een zinvolle activiteit aan te bieden in aanvulling op hun voornamelijk prestatiegerichte schoolomgeving. Basis voor de activiteiten is de boodschap van het Evangelie zoals die verwoord is in het evangelie van Matteüs hoofdstuk 25: 'elk mens telt mee!'. Daarom is er gekozen voor een formule die de jongeren in aanraking brengt met de minder bedeelden, de minder fortuinlijken in de samenleving.

Onder begeleiding krijgen ze contact met verstandelijk gehandicapten, met zieken, maar ook met mensen aan de zelfkant van de maatschappij zoals daklozen en drugsverslaafden. Bij activiteiten die voor deze categorieën worden georganiseerd, assisteren ze. Dit heeft een tweevoudig effect: de bedoelde zieken en verslaafden ervaren de belangstelling van jeugdigen voor hen als

weldadig. Ze horen er blijkbaar nog bij. Omgekeerd leren de jongeren er veel van. Ze ervaren dat hulp geven op voet van gelijkheid een prettige keerzijde blijkt te hebben: ingaan op de (onuitgesproken) hulpvraag van de ander, brengt je buiten je eigen kring, ook jou geeft het een gevoel meer deel van de wereld te zijn.

Het is een project voor jongeren van 14-16 jaar, waarbij ernaar gestreefd wordt dat 16-jarigen in staat zijn zelfstandig zonder hulp van M25 hulpbehoevenden te gaan helpen.

Op het ogenblik telt de groep 24 leden. Ze worden bijgestaan door een werkgroep van (jong)volwassenen bestaande uit zes personen. Ze verlenen diensten aan 12 instellingen en organisaties in de stad Delft, variërend van een 'goeie doelen winkeltje' tot een opvanghuis voor daklozen.

Na enkele jaren ervaring met dit project blijkt dat de jongeren die meedoen moeite hebben met 'praten over het geloof en de kerk'. Wel hebben ze behoefte de handen uit de mouwen te steken. En ze zijn er door geraakt dat de mensen die ze helpen dit waarderen. Ze worden op straat staande gehouden door daklozen en verslaafden die hun herkennen en hun vertellen hoe goed werk ze verrichten. Daar groeien ze aan.

Voedselbank Delft

Voor gezinnen in Delft die met de groeiende kloof tussen rijk en arm onder het bestaansminimum zijn gekomen, organiseert een oecumenische werkgroep wekelijks een voedselbank. Een poule van dertig vrijwillige medewerkers in wisselende ploegen zorgt voor het inpakken van de voedselpakketten en het helpen van de klanten. Men krijgt de levensmiddelen (vooral groente) van grote bedrijven, producenten en veilingen die een overschot hebben. Gegadigden voor deze hulp nemen soms zelf initiatief, maar worden ook aangemeld door uiteenlopende instanties. Ze moeten wel aan criteria voldoen. Het ophalen van voedselpakketten biedt tevens gelegenheid de mensen te helpen bij het invullen van moeilijke formulieren en bij het wegwijzen raken in het doolhof van verschillende sociale loketten. Jaarlijks wordt er voor de kinderen een Sinterklaasfeest gevierd, en met Kerstmis en Pasen doet men iets extra's. Inmiddels is er ook een kleding- en schoenenlijn opgezet. Op het ogenblik worden er 100 tot 120 gezinnen geholpen. Achttien pakketten worden thuis bezorgd bij mensen die niet mobiel zijn. Het doel is allereerst de betrokken klanten te helpen. Dat zijn er nu al meer dan honderd (hun kinderen niet meegerekend). Maar belangrijk is ook aandacht te vragen voor deze categorie bij de politieke instanties, en te bewerken dat er van overheidswege meer actie is tegen de verarming.

Daarmee valt deze activiteit onder 'helpen onder protest'. Ze gaat in tegen de gemakkelijke gedachte van 'eigen schuld dikke bult', terwijl de tekorten structureel zijn. Het is vaak een noodoplossing voor mensen die tijdelijk klem zitten doordat een uitkering maanden op zich laat wachten.

Kookboek met recepten en vaardigheden

Machiavelli was vijf eeuwen geleden een slimme politicus en strateeg. Hij schreef zijn ervaring en kennis over het politieke spel en de macht op in de vorm van een kookboek. Om macht en invloed uit te oefenen moet men de ingrediënten kennen, moet men weten hoe het machtsspel werkt: meedenken en meedoen, samenwerken, lobbyen en inspreken. De diaconie en mensen, die zich bekommeren om wie in nood verkeert, kunnen naast directe hulp ook het overheidsbeleid, het politieke spel, beïnvloeden zodat veel nood wordt voorkomen of minder schrijnend is. Daarom heeft de werkgroep Arme Kant van Nederland/EVA ook zo'n 'kookboek' geschreven. Het heet: Machiavelli en de minima. Het bevat vele verschillende recepten om het gemeentelijke armoedebestrijdingsbeleid te beïnvloeden om erger te voorkomen, extra actueel in verband met de gemeenteraadsverkiezingen.

Ten aanzien van de Wet Werk en Bijstand (WWB) staan in dit boek bijvoorbeeld de volgende suggesties voor een goed gemeentelijk sociaal beleid:

- De gemeente laat inkomsten van inwonende kinderen van 18 jaar en ouder buiten beschouwing bij de toekenning van een alleenstaanden uitkering aan hun ouders. Stapsgewijs (dus niet ineens) afbouwen van

de uitkering van een alleenstaande ouder als het jongste kind 18 jaar wordt (ruimhartig toeslagenbeleid).

- Ouderen, gehandicapten en chronisch zieken krijgen categoriale bijstand.

- De gemeente sluit een (aanvullende) ziektekostenverzekering af.

- Een maximumtermijn van zes weken tussen aanvraag en toekenning van een uitkering.

- WWB'ers die parttime werken krijgen jaarlijks een uitstroompremie toegekend.

Toelichting: Fulltime werken kan niet iedereen. Mensen verrichten ook onbetaalde zorgarbeid, werken minder door een handicap, doen het noodzakelijke vrijwilligerswerk. Wie door omstandigheden niet fulltime werkt mag in de WWB niets van het in parttime werk verdiende geld behouden. De gemeente kan wel een jaarlijkse uitstroompremie toekennen aan groepen die niet in staat zijn fulltime te werken.

Met deze suggesties roept Arme Kant van Nederland/EVA op de programma's van de verschillende politieke partijen goed te vergelijken, en bij de gemeenteraadsverkiezingen te stemmen op degene die een goed minimabeleid heeft! (Voor Machiavelli en de minima zie onder literatuur)

Hospice Delft

Het Hospice in Delft verpleegt en verzorgt mensen die in de laatste fase van hun leven zijn en door omstandigheden thuis niet kunnen sterven. Maatzorg en de eigen huisarts verlenen professionele hulp, daarnaast is er de inzet van vrijwilligers van de Terminale Zorg Delft. Op die wijze wordt 24 uur zorg per dag gewaarborgd. De bewoners blijven in contact met hun eigen geestelijk verzorgers, het hospice is niet gebonden aan een bepaalde gezindte.

Jaarlijks worden er ongeveer 35 terminale mensen opgenomen en begeleid in hun

levenseinde. Deze hebben hun eigen (slaap)kamer waar nog wat ruimte is voor persoonlijke bezittingen, alsmede een badkamer. Het aantal vrijwilligers bedraagt 55. Ze worden zorgvuldig geselecteerd en krijgen speciale toerusting. Zij zijn het die een belangrijke rol spelen in de constante aandacht voor de bewoners. Dat gebeurt door er eenvoudigweg te zijn, door behulpzaam te zijn bij eten en drinken, door de mantelzorgers te ondersteunen, en de verpleegkundigen te assisteren.

Het hospice biedt terminale mensen een rustige omgeving, waar ze samen kunnen zijn met hun naasten en daarvan nog wat kunnen genieten. Men spreekt van ‘palliatieve’ zorg, omdat het om een totale zorg gaat op het moment dat een zieke niet meer te genezen is. Pijnbeheersing en bestrijding van andere lichamelijke krachten is daarbij net zo belangrijk als de aandacht voor hart en ziel.

School en verzorgingshuizen Poeldijk

Door samenwerking van de stuurgroep diaconie, de werkgroep gezinsviering van de Bartholomeusparochie en twee basisscholen te Poeldijk, worden kinderen gestimuleerd om aandacht te hebben voor bewoners van ziekenhuizen en verzorgingstehuizen in de buurt. In de week voor de ‘ziekenzondag’ gaan de kinderen van groep 8 met eigen gemaakte bloemen naar de instellingen en bezoeken de bewoners. Op de zondag zelf komt deze ervaring aan de orde in een speciale gezinsviering.

Door deze activiteit wordt kinderen geleerd dat diaconie er ook is voor en door hen. De bewoners van de instellingen stellen het op prijs dat ze op die wijze betrokken blijven bij het gemeenschapsgebeuren en er nog contact is met de kinderen uit het dorp.

Ondersteuning Zusters Moeder Teresa, vanuit Monster

Wekelijks halen Jan en Bernardine Vijverberg 70 broden van een dag oud op bij een Westlandse bakker en brengen het naar de zusters van Moeder Teresa. Dat doen ze ook met de 25 kisten groente en fruit die door diverse mensen beschikbaar worden gesteld en verzameld. Op die manier zijn de zusters in staat dak- en thuislozen in Rotterdam aan voedsel te helpen. Voor de kosten staat de parochie (PCI) garant. Dit project is in zekere zin 'bij toeval' ontstaan toen Jan en Bernardine in 1999 Russische vrachtwagenchauffeurs zonder retourvracht in de Rotterdamse haven te hulp kwamen. Die stonden weken te wachten, hadden geen geld en eten, en alleen hun vrachtwagens als onderkomen. Jan en Bernardine verzamelden zoveel levensmiddelen dat het veel te veel was. Zo zijn ze bij de Zusters gekomen die het ook goed konden gebruiken. Naast die wekelijkse gang naar het klooster ondersteunen Jan en Bernardine ook een asielzoekster die de zusters in hun huis hebben opgenomen. Zij is een jonge Chinese vrouw die door mensensmokkel in Nederland is terechtgekomen, hier twee kinderen heeft gekregen, en nu hoopt op asiel. Omdat haar aanvraag al enige jaren loopt en ze in die tijd geen inkomen heeft is ze geheel afhankelijk. Jan en Bernardine ondersteunen haar en de kinderen zoveel als mogelijk is.

Hulp Zr. Maria Martha Kosovo

Jan en Bernardine Vijverberg zijn in contact gekomen met een gepensioneerde Oostenrijkse zuster in de stad Pec in Kosovo. Dit gebeurde in 1999 toen Jan in het kader van een project van de EO in Kosovo meehielp om 650 noodwoningen te bouwen. Toen hij daar in de buurt zag hoe de zuster probeerde de oorlogsslachtoffers te helpen raakte hij onder de indruk en zorgde ervoor dat zij een lading kinderbedjes kreeg voor haar opvangtehuis. Zuster Martha Maria trekt zich het lot van de kinderen die het slachtoffer zijn van de oorlog daar ten zeerste aan. Zij heeft daarvoor later een stichting in het leven geroepen. Door het jaar heen verzamelen Jan en Bernardine nu kleding, medische instrumenten, hulpmiddelen voor gehandicapten en medicijnen. Veel parochianen van Monster zijn daarvan op de hoogte en helpen hen daarbij. Als de auto vol is rijden Jan en Bernardine naar Kosovo, meestal eens per jaar, om daar alles af te leveren. Zij zijn daar dan te gast bij de zuster en zien met eigen ogen hoe noodzakelijk het is dat er hulp wordt geboden.

ERBIJ HOREN

Dus toch....Elena komt bij ons. Een vluchteling die al jaren een verblijfsvergunning heeft. Een paar weken geleden kwam ze opgetogen binnen. Ze struikelde over haar woorden om het goede nieuws te vertellen. Wat was er gebeurd? De trappers van haar fiets waren kapot. Ze ging naar een fietsenmaker en kocht nieuwe pedalen. Om kosten te sparen wilde ze die er zelf aanzetten. Maar de fietsenmaker zei: "Ik doe het wel even voor je". Toen ging de deur open en een Nederlander kwam binnen. En wat zei de fietsenmaker tegen die man? "Je moet even wachten want ik ben met mijn klant bezig". En die klant was zij, Elena, een Peruaanse vrouw! "Ik was zo blij", zei Elena. Dus toch...zij hoorde er in ons land gewoon bij. Na zoveel jaren...Hoop die niet sterven wil.

*Uit: Hoop die niet sterven wil.
2005. Zusters van Liefde te Schijndel*

Splintergroep Wateringen

De 'Splintergroep' in Wateringen vervaardigt glas-kunst. De producten worden verkocht en de opbrengst is ten bate van kleinschalige projecten in eigen land en in ontwikkelingslanden. De groep is ontstaan in 1983 toen bij de restauratie van de glas-in-lood-ramen van de kerk stukjes afvalglas verzameld werden waarmee artikelen werden vervaardigd. De parochianen kochten deze om de restauratie te sponsoren.

Dit initiatief groeide uit tot een vaste groep die met de jaren groter en deskundiger werd. Men volgde cursussen en de technieken werden verfijnd. Ongeveer 20 personen maken deel uit van de groep. Wekelijks komt men samen in het atelier op de zolder van de pastorie om aan de productie te werken. Jaarlijks worden kleinschalige diaconale projecten uitgezocht waaraan de opbrengst ten goede komt. Er is intensief contact met vertegenwoordigers van die projecten. Daardoor wordt men ook op de hoogte gehouden van de vorderingen van zo'n project en over wat er met het geld gebeurt.

Naast het feit dat op deze wijze kleinschalige projecten financieel worden ondersteund, heeft de groep ook betekenis voor de leden zelf. Ze hebben een creatieve tijdsbesteding en de onderlinge relaties - het sociale aspect - zijn ook erg belangrijk.

Rustenburg Bergschenhoek

Verpleeghuis De Rustenburg in Bergschenhoek kent een zeer levendig verenigingsleven. Dit is opgezet door het sociaal-culturele werk in het tehuis, maar de activiteiten worden voor een belangrijk deel gedragen door een zeer uitgebreide groep vrijwilligers. De activiteitenbegeleiding heeft liefst 54 'verenigingen' opgezet en 2 projecten. Dat grote aantal maakt het mogelijk dat er voor elke bewoner in het huis wel iets van zijn of haar gading is. Men kan kiezen uit allerlei dans- en muziekverenigingen (volksdans, foxtrot, sfeermuziek, klassieke muziek, muziek en poëzie etc.). Er zijn creatieve verenigingen, en verenigingen die met lichaamsverzorging van doen hebben (fitness, beautysalon). Ook is er het Praathuis en De geheugenspelvereniging. De vrijwilligers zorgen er met 'halen en brengen'

voor dat bewoners aan deze activiteiten kunnen meedoen. Ook helpen ze met eten en drinken. Ze hebben een bijdrage in het programma, en zorgen voor aandacht. Onderdeel van het geheel zijn ook de kerkdiensten en alles wat daaromheen is. Sinds kort is er ook een bezoeken dienst voor bewoners die weinig of geen familie op bezoek krijgen. Het totaal aantal vrijwilligers bedraagt ongeveer 110 (73 voor de verenigingen en het bezoekenwerk en 40 voor de kerkdiensten)

Dankzij dit veelzijdige verenigingsleven en de inzet daarbij van de vrijwilligers is er in het verpleegtehuis veel te genieten voor de bewoners. Bij alle beperkingen is er nog genoeg te kiezen en blijft het leven draaglijk.

Oogstdankdagcomité Naaldwijk

Jaarlijks vindt er rondom Oogstdankdag in Naaldwijk een uitgebreide actie plaats. Daarvoor zorgt een groep van zo'n 16 vrijwilligers die zich 'het Oogstdankdagcomité' noemen. Ze zorgen in het weekend van Oogstdankdag niet alleen voor de versiering van de kerk en het altaar, maar houden na afloop van de diensten aan de kerkdeuren ook een collecte. Met de opbrengst daarvan maken ze fruitschalen die ze vervolgens brengen naar zieken, eenzamen en mensen wier partner dat jaar is overleden.

Vroeger deed men dit met de gaven van de Oogstdankdag zelf (aardappels, peren, kool etc.). Doordat men een collecte is gaan houden is het meer een zaak geworden van de hele parochiegemeenschap. Wel krijgt men uit de hoek van de tuinbouw nog altijd druiven, en ander materiaal voor dit doel. De fruitbakken maken de vrijwilligers zelf. Op deze wijze worden gemiddeld 85 adressen in het dorp bezocht. Er wordt daartoe samengewerkt met de Zonnebloem. Als er meer geld binnen is

gehaald dan nodig, wordt het restant gebruikt om projecten te steunen.

Men ervaart dat de bezochte mensen niet alleen blij zijn met de fruitmand, maar ook met het gesprek dat plaats vindt tijdens het bezoek. Het contact met de gemeenschap blijft bestaan en men kan zijn/haar verhaal kwijt. Het wordt beschouwd als een stukje extra aandacht voor de medemens vanuit de parochie.

Wereldwinkel Wateringen

De wereldwinkel te Wateringen is lid van de Landelijke vereniging van wereldwinkels. Deze organisatie wil door de verkoop van producten uit de ontwikkelingslanden, bij de Nederlandse bevolking bewustwording van en solidariteit met de producenten ervan te bevorderen. Het gaat om kleine producenten als koffieboeren, houtbewerkers, pottenbakkers, zilversmeden e.d. Naast de verkoop geeft de Wereldwinkel ook voorlichting, verzorgt lezingen en doet aan andere activiteiten tot dit doel. Het gaat om producten die met respect voor mens en milieu worden gemaakt, en waarvoor een eerlijke prijs wordt betaald, en die men betreft bij importeurs, Fair Trade en Max Havelaar e.d.

Met hulp van veel vrijwilligers heeft de Wereldwinkel in Wateringen een met geleend geld aangekocht pand opgeknapt. Ook is van hieruit een tweede winkel gestart in Rijswijk. Rond de winkels zijn in totaal 70 personen als vrijwilliger actief. Ze steken daar vele uren in. Men bereikt met de verkoop enkele duizenden klanten in de omgeving.

Door het werk van de vrijwilligers van de Wereldwinkel kunnen veel producenten in de Derde Wereld hun positie versterken. Er is sprake van globaliseren 'van onderop'. In Nederland zelf bevordert de verkoop de kennis en de bewustwording van de

ongelijke machtsverhoudingen op de zogenaamde 'vrije' wereldmarkt.

Kreek en Sonnevanck 's Gravenzande

Voor verpleegtehuis 'De Kreek' en verzorgingstehuis 'Sonnevanck' is in de parochie van 's Gravenzande een werkgroep werkzaam die aandacht schenkt aan parochianen die in deze tehuizen terechtkomen. Ze krijgen een welkomstbezoek, en ook later wordt er contact met hen onderhouden. Er is aandacht voor hen als ze jarig zijn. De groep helpt ook bij de eucharistieviering.

Ze telt zeven vrijwilligers.

Het gaat de werkgroep er vooral om dat de bewoners in het verpleeg- en verzorgingstehuis hun laatste levensfase zijn ingegaan, en dat dit voor hen niet altijd gemakkelijk is. De groep wil ervoor zorgen dat er aandacht voor hen is, dat er ruimte is voor hun emoties. De laatste jaren van je leven in een tehuis, meestal in een rolstoel, is een grote opgave. Daar wil de groep bij helpen, al is het wel intens werk.

'Meeleven na een verlies' Adrianusparochie Naaldwijk

De werkgroep legt bezoeken af bij mensen die een dierbare verloren hebben. Ook bereidt ze jaarlijks de Allerzielenviering voor en verzorgt deze. Per jaar overlijden er in de parochiegemeenschap ongeveer 40 personen. De werkgroep, die bestaat uit acht personen, stuurt de nabestaanden namens de parochie een persoonlijke condoleance. Een maand later wordt met ze contact opgenomen over de misintenties t.b.v. de overledene, en tevens gepeild of een bezoekje op prijs wordt gesteld. Als dat het geval is gebeurt dat een of meerdere malen. Met Kerstmis wordt aan alle nabestaanden aandacht besteed, en met Allerzielen worden ze persoonlijk uitgenodigd voor een door de werkgroep verzorgde viering.

Voor die gelegenheid maakt ze naar eigen ontwerp ook een gedachtenisplaatje voor alle overledenen. Na de Allerzielenviering komen alle nabestaanden tezamen met de werkgroep, en wordt er bij een kop koffie nagepraat.

Mensen hebben het heel moeilijk met een verlies, en op deze wijze krijgen ze aandacht en worden ze geholpen dit verlies te dragen

IN DIT LICHAAM...

Een kribbige oude vrouw, niet meer bij de tijd.

Een beetje onzeker, met starende ogen.

Een oude vrouw die met het eten knoeit en soms geen antwoord geeft.

Die zonder tegenstribbelen laat doen wat jij wilt,

die met wassen en eten de lange dagen laat vullen.

Luister naar me, doe dan je ogen eens open.

Je kijkt zelfs niet eens naar me.

Ik wil je duidelijk maken wie ik ben, zoals ik hier lig.

Ik plas en eet wanneer jullie het goed uitkomt.

Maar luister naar me!

Ik ben een meisje van tien met een vader en een moeder,

met broers en zusters die van elkaar houden.

Ik ben een bruid van twintig, en mijn hart springt weer op

als ik denk aan de belofte die ik deed.

Vijfentwintig ben ik, en ik heb zelf kinderen, die me nodig hebben om in een veilig en gelukkig huis te wonen.

Een vrouw van dertig ben ik en mijn kinderen worden snel groot.

Veertig ben ik,

mijn zoons zijn volwassen geworden en hebben het huis verlaten, maar mijn man is bij me om te zorgen dat ik niet treur.

Vijftig ben ik en weer spelen er kinderen op mijn knie.

Dan komen er donkere dagen; mijn man sterft.

Ik kijk naar de toekomst en huiver van angst,

want mijn kinderen hebben hun eigen gezin en ik ben veel alleen.

Ik denk aan de jaren dat ik omgeven was door liefde.

Nu ben ik een oude vrouw.

De tijd is wreed; is het een streek van de tijd die er voor zorgt

dat je er als oude volwassene uitziet als een dwaas?

Mijn lichaam kwijnt weg, gratie en kracht hebben me verlaten.

Soms voel ik een steen op de plaats waar toch mijn hart moet zitten.

Soms klopt mijn oude hart wat sneller.

Ik leef mijn leven opnieuw,

en ik herinner me de vreugde en de pijn.

Ik denk aan al de jaren die te snel voorbij vlogen.

Doe je ogen open en kijk!

Niet naar een oude kribbige vrouw,

maar kijk eens goed, kijk naar ...mij!

En weet dat in dit oude lichaam

nog steeds dat lieve kleine meisje leeft.

Uit: Aandacht voor het levensverhaal van ouderen. KWS

Seniorenviering Adrianusparochie Naaldwijk

Met uitzondering van de zomervakantie vindt er in Naaldwijk elke maand een speciale seniorenviering plaats. De ouderen in de parochie worden daarvoor uitgenodigd. Na de viering is er koffie en een glaasje om elkaar te ontmoeten in een gezellige sfeer. Bij gelegenheid van het Kerstfeest is er voor hen ook een speciale viering met daaraan verbonden een maaltijd.

Liefst 25 vrijwilligers zijn erbij betrokken (zangkoortje, chauffeurs, koffieschenksters en begeleiders). En er

nemen zo'n 100 ouderen aan deel. Ook tussendoor worden er door de groep bezoeken gebracht aan deze ouderen als ze dat wensen. Er wordt meeleven getoond en voor degene die iets verdrietigs of vreugdevols heeft meegemaakt verzorgt de groep 'het bloemetje van de maand'. Voor de ouderen

die de ziekenzalving wensen te ontvangen organiseert de groep eens per twee jaar een speciale viering. Ze zorgt ervoor dat de betreffende mensen vervoer hebben naar deze dienst, en dat deze viering goed wordt voorbereid en verzorgd. Ook na afloop van die viering wordt met de deelnemenden nagepraat bij het genot van een kopje koffie. Op deze wijze voelen de ouderen dat ze er nog volop bij horen, en dat er aandacht voor ze is in de gemeenschap.

“Leren van Afrika” Hippolytus Delft

Vanuit de gemeenschap van de Sacramentskerk, behorend tot de Hippolytusparochie te Delft is al enkele keren een groep jongeren in Afrika op bezoek geweest. Het is uitgegroeid tot een project: 'iets leren van Afrika'. De contacten die er in de geloofsgemeenschap zijn met missionarissen en zusters uit de parochie die in Afrika werken, worden daarbij volop benut. De jongeren zijn te gast op de 'missiepost' in het Shaloom Care House. Daar vindt gezondheidszorg plaats voor HIV- en Aidspatienten, en er zijn buitenschoolse activiteiten voor 'aidswezen'. Onder de bezielende leiding van een echtpaar bereidt de groep zich intensief op een bezoek voor. De benodigde financiën worden verzameld. De jongeren verdiepen zich in de situatie van het Afrikaanse land. Er wordt voor gezorgd dat ze daar aan een bouwproject kunnen werken, en dat er veel contact zal zijn met jongeren ter plekke. Ze brengen spullen bij elkaar waar men in de missiecentra iets aan heeft en die met het bezoek worden meegestuurd. Tijdens vieringen en door stukjes in het parochieblad wordt de geloofsgemeenschap op de hoogte gehouden van de voorbereidingen. Met het echtpaar als 'reisleiding' gaat men dan op reis. Na

afloop wordt er 'teruggekoppeld' naar de parochie. Over al hun ervaringen wordt na afloop een boekje gemaakt.

Op deze wijze zijn er nu twee groepen in Afrika geweest: een naar Kameroen en een naar Tanzania. Dit kalenderjaar (2006) vindt een derde reis plaats. Voor de jongeren hebben deze reizen een grote betekenis. Ze ontmoeten mensen en leeftijdgenoten die in een totaal andere situatie leven. Door de vele ervaringen tijdens de reis en de kennis die ze daarbij opdoen, leren ze ook iets over zichzelf, over hun eigen leven, hun eigen toekomst.

Handwerkclub Pastoor van Ars

De handwerkclub in de parochie H. Pastoor van Ars komt wekelijks bijeen. Met elkaar werken ze met traditionele technieken aan de vervaardiging van truien, vesten, kerstspullen, poppen(kleren), knuffels, borduurwerk, patchwork en nog veel meer. Jaarlijks organiseren ze verkoopdagen. De opbrengst gaat naar projecten van missionarissen uit de parochie (naar Brazilië, Bolivia en Kenia). Gemiddeld halen ze met dit werk op jaarbasis € 2500,- bij elkaar.

De groep bestaat uit 20 dames. De meeste zijn al op leeftijd, maar er wordt voor gezorgd dat er voor iedereen vervoer is. Ze beheersen technieken van breien en borduren die al een beetje aan het verdwijnen zijn. Met elkaar houden ze die in stand. Rond de groep komen ook andere parochianen in actie. Tijdens de verkoopdagen zorgen die voor eigen gebakken cake die ook verkocht wordt voor het goede doel. En bevriende tuinders stellen bosjes bloemen ter beschikking die eveneens voor de projecten te gelde worden gemaakt. Met dit werk worden op de eerste plaats de projecten van de missionarissen ondersteund - deze komen ook bij de groep op bezoek om over

hun werk te vertellen. Ondanks de vaak hoge leeftijd van de leden voelen ze zich door de handwerkclub verbonden met mensen die hier ver vandaan leven.

Daarnaast is de groep van bijzondere betekenis voor de leden zelf. Zonder deze wekelijkse ontmoeting met elkaar zouden velen meer eenzaam zijn. Nu beleeft men er zoveel aan dat men elkaar niet zou willen missen, en niemand blijkt overbodig

Interkerkelijk Sociaal Fonds Delft

Het Interkerkelijk Sociaal Fonds in Delft biedt hulpverlening aan mensen die door gebrek aan geld in nood verkeren. Het is in 1994 ontstaan als een vervolg op een fonds dat hervormd en gereformeerd Delft beheerde voor de zogenaamde 'buitenkerkelijken'. Destijds ging men er vanuit dat kerkelijke mensen hun eigen diaconie wel zouden weten te vinden in tijd van nood, maar dat men gezamenlijk iets moest voor mensen in nood zonder kerkelijke achtergrond.

Andere kerken en recent ook de Turkse Moskee

hebben zich bij dit initiatief aangesloten. Jaarlijks verzamelt men financiële bijdragen van de deelnemende organisaties.

Het werk van het Fonds gebeurt door vier vrijwilligers. Ze houden wekelijks spreekuur, behandelen aanvragen voor een gift of een lening uit het Fonds, geven mensen adviezen of verwijzen door naar de professionele hulpverlening, en begeleiden cliënten die vaker op het spreekuur komen.

Het aantal cliënten is sinds 1994 gegroeid van 46 naar 154 in 2004. Aan giften en leningen werd in laatstgenoemd jaar ruim € 21.000 verstrekt. Het werk is er inmiddels door toenemende verarming in de samenleving niet simpeler op geworden. Daarom hanteert men enkele nieuwe beleidsregels: o.a. cliënten worden toegeleid naar de Voedselbank; men staat garant voor de kosten van crisisopvang, en men betaalt ziekenfondspremies om erger te voorkomen.

Bij dit alles worden de problemen die men tegenkomt gedurig onder de aandacht van de gemeente gebracht. Zo vervult men naar de overheid tevens een signaal- en protestfunctie.

Met het ISF wordt hulp gegeven aan mensen buiten het verband van kerken en moskee. Daarmee wordt de betekenis duidelijk van religieuze organisaties voor de plaatselijke samenleving. Het fonds biedt snelle hulp omdat er geen bureaucratie in de weg staat.

Maaltijdviering daklozen Delft

In Delft verzorgt de werkgroep 'maaltijdvieringen daklozen' een keer per maand een viering met dak- en thuislozen en verslaafden die in de stad rondlopen. Deze viering wordt gecombineerd met een maaltijd. De groep doet dit nu voor het derde jaar. Het initiatief daartoe is destijds genomen door diaken Hans van Bommel. De groep vrijwilligers benadert bedrijven en belt met instanties om een bijdrage te leveren aan de maaltijden. Soms koken ze zelf, wat best een hele klus is, want er komen zo'n 50 daklozen op af. Een enkele keer zorgt een cateringbedrijf voor het eten. De nadruk ligt op de viering. De werkgroep maakt vanaf 14.00 uur de zaal klaar bij de Maria van Jesse kerk. Ze zorgt voor de koffie als de mensen binnendruppelen. Er zijn gesprekjes. Als iedereen een beetje warm is vertrekt men naar de naastgelegen kapel. Daar vindt de dienst plaats van zang en gebed. De mensen kunnen hun hoop, hun verdriet, hun dankbaarheid uiten. Er worden kaarsjes opgestoken. Vervolgens wordt iedereen uitgenodigd voor de maaltijd. En om 19.00 uur gaat ieder weer zijns weegs. De werkgroep bestaat uit 10 à 12 mensen. Maandelijks vergadert ze om de bijeenkomsten goed voor te bereiden.

Met hun werk doet de groep iets aan het armzalige bestaan van de mensen die op straat leven. Ze ervaren dat ze niet door de hele maatschappij in de steek worden gelaten. Door het werk van de groep ontmoeten ze warmte en respect en gaan ze dat ook voor elkaar voelen.

Kerkenband Esteli - Delft

Estéli is een stad in Nicaragua. Delft heeft er een stedenband mee. Nicaragua (Midden-Amerika) is een land in ontwikkeling. De bevolking heeft er veel te lijden gehad van twist, oorlog en economische uitbuiting. Al snel toen er een band ontstond tussen Delft en Estéli hebben kerkleden gezocht naar mogelijkheden om ook kerkelijke kanalen te benutten bij de aandacht en de hulp voor dit gebied. Er ontstond een interkerkelijke werkgroep (sedert 1986) ondersteund door het dekenaat. Aan katholieke zijde zijn met name leden van de Nicolaas en Gezellenparochie hierin actief. Veelvuldig organiseren ze

presentaties over Estéli, vertellen over de mensen en projecten aldaar, organiseren broodmaaltijden en koffieochtenden waarbij geld wordt ingezameld voor kleinschalige projecten. Men richt zich speciaal op het ondersteunen van kinderdagverblijven en kleuterscholen voor kinderen met een gebrek. Op die wijze is er een intensieve band ontstaan tussen mensen hier en daar. Wederzijds zijn bezoeken afgelegd.

Ieder jaar maakt de werkgroep een plan voor het komend seizoen. Opvallend is dat men oudere mensen in Delft bijeenbrengt voor informatiebijeenkomsten (vaak met maaltijd) over Estéli. Op die wijze werkt men ook aan het onderling contact van de ouderen hier. Maandelijks komen er zo'n 30 personen naar deze bijeenkomsten.

Het bijzondere van dit project is de intensieve samenwerking van kerkelijke vrijwilligers met andere vrijwilligers binnen een stedenband. Het wordt in de samenleving gewaardeerd dat via kerkelijke kanalen zoveel mensen bereikt worden, en ons bestaan hier banden krijgt met het leven in de Derde Wereld, en dat al meer dan 20 jaar...

Paardenstal Berkel en Rodenrijs

Het Parochieel Missie Centrum (PMC) is een thuisfront voor de missionarissen uit de parochiederatie 3B-Hoek. Door verkoop van tweedehands goederen in "De Paardenstal" onder de O.L. Vrouw Geboortekerk worden gelden ingezameld voor projecten in de Derde Wereld waar de zusters en missionarissen (of hun opvolgers) werken. Vroeger verkochten de vrijwilligers van het Missiecentrum hun zelfgemaakte spulletjes op vlooiemarkten en braderieën, 'wat een heel gesjouw was'. Sinds 1983 hebben ze permanente huisvesting in de paardenstal onder de kerk. De trog voor de paarden staat er nog, maar de ruimte is zeer geschikt gemaakt voor de verkoop. In totaal zijn er 26 vrijwilligers, 13 voor

de verkoop in de winkel. Ze werken in kleine groepjes die elk een eigen afdeling hebben: kleding, meubels, huishoudelijke apparaten enz. Er is een bestuur, er zijn vrijwilligers voor het laden en lossen, het wegbrengen van grofvuil en de schoonmaak. De medewerkers zijn parochianen, maar komen ook uit de protestantse kerken of zijn gewoon mensen die dit een goede zaak vinden.

Op twee dagen in de week is de winkel open. De opbrengst gaat op dit moment naar projecten in Bolivia, Malawi en Indonesië. Met de werkers daar wordt intensief contact onderhouden. In Bolivia bijvoorbeeld werkt een zuster met straatkinderen. Ze vangt ze op in een huis, leert ze in hun eigen onder-

houd te voorzien door zich in een vak te bekwamen. De bakoven waarmee daar brood wordt gebakken is nu stuk. De vervanging kost € 1500.- Het Missiecentrum zorgt daarvoor.

Door de hulp vanuit Berkel en Rodenrijs zijn de werkers in de Derde Wereld in staat hun kleinschalige projecten uit te voeren. De hulp gaat ook door als de missionarissen uit het dorp te oud zijn geworden en het werk overgenomen wordt door anderen. Wat de groep ook van belang vindt is het feit dat gebruikte artikelen weer een nieuwe bestemming krijgen in plaats van weggegooid. En voor de vrijwilligers is het een tijdsbesteding die veel werkvreugde biedt.

Heb lief de vreemdeling (Deuteronomium 10:19)

Heb lief de vreemdeling, die mens die ineens je pad kruist, zonder waarom, onoverkomelijk concreet, heb lief. Want als je in zo'n vreemdeling, tot wie je je niet aangetrokken voelt, je naaste herkent, dan mag je hopen dat je ook je vrienden, je geliefde, je kinderen en allen tot wie je je wél aangetrokken voelt, als 'naasten' zult bejegenen en onbaatzuchtig, om niet, zult liefhebben.

Om te leren wat liefde is, moet je je wagen aan de moeilijkste liefde: de liefde tot de vreemdeling. Omdat de samenleving der mensen niet zal wegzakken in schijnliefde, apenliefde, bezittersliefde, bloedliefde, bloed-en-bodemliefde, daarom wordt ons gevraagd de vreemdeling lief te hebben. Dit woord is de kortste samenvatting, en de hevigste toespitsing, van de bijbelse levensleer.

'Heb lief de vreemdelingen, geef hun brood en kleding.' Er staat niet dat je ze moet omarmen en niet dat je warme gevoelens voor ze moet koesteren. De uitleg van het woord 'liefde' is 'brood en kleding'. Brood en kleding zijn elementaire levensbehoeften. 'Liefhebben' blijkt in die spreuk over de vreemdeling te betekenen: in leven laten; in het leven, dat meest kostbare en beminnenswaardige.

Zoals 'liefde' tot je naaste wortelt in besef van gelijkheid, dat je bent zoals hij of zij; zo wortelt 'liefde' tot de vreemdeling in het besef dat je ook zelf een vreemdeling bent, geweest bent, kan worden. Wie het leven een beetje kent, sluit dat niet uit.

Huub Oosterhuis (Scheurkalender van de Bijbel)

Als de zwaluwen

Amina is een Algerijnse vrouw. Uit Afrika dus. Ruim vijf jaar geleden vluchtte ze met haar twee kinderen. Zo kwam ze in Nederland terecht. Al sinds een half jaar weet ze, dat ze negatief heeft gekregen. Ze moet dus terug en ze is doodsbang. "Ik kan niet terug", herhaalt ze... Ook Hamsa hoort dit dag na dag. Hamsa is haar zoonje van zeven jaar. Vorige week kwam hij uit school.

"Mama", zei hij, "de zwaluwen zijn uit Afrika hier gekomen, hebben voor de jonge zwaluwen gezorgd en straks gaan ze terug naar Afrika. Ze dwalen wat rond in Afrika, zoeken eten en volgend jaar komen ze terug naar Nederland. Dat kun jij toch ook doen?"

*Uit: Hoop die niet sterven wil.
2005. Zusters van Liefde te Schijndel*

Vluchtelingen Delft een sobere opvang. Anders zijn ze op de straat aangewezen. Vaak gaat het om getraumatiseerde mensen of zieken. De Stichting biedt een minimum aan leefgeld, leerplichtige kinderen worden naar een school bemiddeld, en er wordt geholpen met een medische basisvoorziening. Ook staat de Stichting hen bij in het doolhof van juridische procedures, contacten met advocaten, en organisaties als het IND en vluchtelingenwerk. Naast de leden van het bestuur (een werkbestuur!) is er een groep van 12 vrijwilligers die allen een eigen taak hebben: de sociale begeleiding, gezondheidsaspecten en verpleegkundige zaken, het onderhoud van de huisvesting, verzorging van kleding en huishoudelijke zaken, en het organiseren van activiteiten.

Voor dit alles is geld nodig. Men hoopt dat de diaconieën en PCI's van de kerken hun bijdragen daarvoor continueren, anders is er geen opvang voor deze mensen.

Het werk voor vluchtelingen en asielzoekers is de laatste tijd heel complex geworden. Om Europa wordt een muur gebouwd, wet- en regelgeving staan in het teken van een ontmoedigingsbeleid. Bovendien is het opkomen voor vreemdelingen in een bepaald politiek daglicht komen te staan i.v.m. de "oorlog tegen het terrorisme". Terrorismisme moet bestreden worden, maar dat moet niet leiden tot angst voor de vreemdeling. De Stichting Noodopvang behoort bij hen die 'het Andere geluid' laat horen: om vooroordelen weg te nemen en het draagvlak voor onze verantwoordelijkheid en zorg te vergroten. Om de vraag te beantwoorden: wie zijn onze naasten?

Noodopvang vluchtelingen Delft

In Nederland zijn veel asielzoekers die geen recht hebben op opvang van de overheid. Ze wachten op de uitspraak over hun asielaanvraag, of ze bereiden een herhaald verzoek voor, of ze zijn bezig hun terugkeer voor te bereiden. Maar ze vallen overal buiten. Voor deze mensen biedt de Stichting Noodopvang

Parochieel Ouderenwerk Honselersdijk

Het voornaamste doel van het Parochieel Ouderenwerk in Honselersdijk is het thuis bezoeken van ouderen boven de 65 jaar om zo eenzaamheid te voorkomen en ze te laten weten volop bij de gemeenschap te horen.

De groep dateert van 1969. Sommige leden zijn er al die tijd (nu al 37 jaar) bij geweest. Gaandeweg zijn er vanuit de groep naast het bezoekwerk andere initiatieven ontstaan. Zo organiseert ze maandelijks (samen met de KBO) een ontmoetingsochtend waar ouderen elkaar treffen bij een kopje koffie. Eveneens maandelijks wordt er een eucharistieviering verzorgd speciaal voor en met de ouderen, ook daar betreft men de KBO bij. Dat gebeurt ook met Kerstmis. Tevens

Aandacht

“Ik kwam hem tegen op het terrein van het psychiatrisch ziekenhuis. Een man van een jaar of zeventig die daar al meer dan 30 jaar verbleef. Contact met familie of bekenden, zo wist ik, had hij niet of nauwelijks.

Ik vroeg hoe het er mee stond. Hij vertelde: “Ik ben dood-en-dood ziek geweest. Hoge koorts, heel erg hoog. Niemand wist wat er aan de hand was en waar het vandaan kwam. Ze dachten geloof ik: die gaat dood. Toen het na een paar dagen nog niet weg was, werd ik in een ambulance met loeiende sirene afgevoerd naar het ziekenhuis. Ik dacht nog: ‘nou, daar ga je...’ Ben geopereerd, was het mijn blinde darm. En nu gaat het weer goed. Ik loop weer buiten rond. En weet je wat het mooiste was? Toen ik daar aankwam in het ziekenhuis, toen was daar mijn familie.....Ze waren allemaal gekomen voor mij!” Een traan rolde over zijn wang.

organiseert ze om het jaar een gezamenlijke Ziekenzalving.

Voor al dat werk is de groep ondertussen uitgegroeid tot 22 leden. Met name het bezoekwerk vraagt om zoveel leden, want op het moment stellen ongeveer vierhonderd 65-plussers in het dorp prijs op een bezoekje. Zo gauw iemand de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt wordt er bij hem of haar geïnformeerd of er behoefte bestaat aan zo'n bezoek. De mensen geven dus zelf aan of ze dit willen. Bij jongere 65-plussers is dat meestal nog niet het geval, maar aangezien ze bij elke verjaardag een felicitatiebezoekje krijgen, krijgen ze de gelegenheid later alsnog hun wens kenbaar te maken. Dat leidt dus tot de zeer grote groep die op het moment door het Parochieel Ouderenwerk bereikt wordt en van wie de parochiegemeenschap op deze wijze lief en leed kan meemaken en delen.

HET MAATSCHAPPELIJK ACTIVERINGSWERK

Het kunstwerk dat deel uitmaakt van de diaconieprijs Dekenaat Delfland, is ter beschikking gesteld door de Stichting Mara.

Mara is een katholieke instelling voor maatschappelijk activeringswerk. Dat betekent dat allerlei initiatieven van mensen die zich vrijwillig inzetten voor mensen die buiten de boot (dreigen) te vallen, een beroep kunnen doen op de hulp van Mara. Het maatschappelijk activeringswerk biedt professionele ondersteuning in de vorm van adviezen, informatie, begeleiding en training. Het is bij uitstek actief op het snijvlak van samenleving en kerk, en daarom een geschikte samenwerkingspartner voor de diaconie.

Vrijwilligers uit de hele provincie Zuid Holland kunnen een beroep doen op deze vorm van ondersteuning en expertise. Men kan hierbij denken aan vragen over het werven van vrijwilligers of financiën, het opstellen van

een projectplan of het opzetten van een organisatie. Meer informatie over ons werk en hoe u met ons in contact kunt komen is te vinden op www.maraprojecten.nl. Wie een beroep wil doen op Mara kan kosteloos een afspraak maken voor een oriënterend gesprek.

Adressen:

Mara Den Haag,
Laan Copes van Cattenburch 72, 2585 GD Den Haag.
T: 070 – 358 50 25 E: info@maraprojecten.nl

Mara Rotterdam,
Hang 14, 3011 GG Rotterdam
T: 010 – 411 60 85 E: info@maraprojecten.nl

“GEEF WAT HEILIG IS NIET AAN DE HONDEN!” OF TOCH WEL?

De evangelist Matteüs citeert Jezus in de Bergrede met: “geef wat heilig is niet aan de honden”. De hond komt er hier niet goed van af. In die tijd waren het namelijk onreine dieren en ze stonden symbool voor heidenen, vijanden en dwazen. Het heilige was voor Jezus het koninkrijk van God dat dus niet bestemd was voor de vreemdeling of de buitenstaander. Maar in het evangelie van Matteüs vinden we ook Jezus’ goedkeuring als de Kanaänitische vrouw vraagt:

“maar de honden eten toch de kruimels op die van de tafel van hun baas vallen?” De honden krijgen dan toch een deel van het heilige brood. Deze ongrijpelijke tegenstelling brengt mij bij twee vragen. Wie behoort er nu eigenlijk tot het volk van God? Voor wie is de blijde boodschap bedoeld?

De evangelist Matteüs laat Jezus dit heel duidelijk zeggen, de blijde boodschap is bedoeld voor het joodse volk. Dit volk moet volmaakt zijn en niet zijn zoals de heidenen. In de Bergrede onderricht Jezus zijn volksgenoten deze volmaaktheid, zoals het opvolgen van de Tien Geboden, maar ook de gerechtigheid beoefenen, het vergeven van misstappen, niet oordelen en geschillen bijleggen. Jezus wil de joodse wet niet afschaffen, hij brengt deze wet juist tot vervulling. Hij verduidelijkt de wet en vult deze aan.

Het opvolgen van deze regels is niet makkelijk, in de Bergrede staat dan ook dat de poort naar het leven nauw is en dat weinigen deze weten te vinden. Een voorbeeld hiervoor is de rijke jongeman in Matteüs 19 die alle geboden in acht neemt om volmaakt te zijn en daarmee het leven in te kunnen gaan: hij moet alles wat hij bezit verkopen en de opbrengst aan de armen geven. Dit is hem uiteindelijk te zwaar. De joodse wet in acht nemen lukt de jongeman wel, maar zijn bezit delen met de armen is te moeilijk voor hem. De zorg dragen voor de ander, en juist voor de arme, is juist een van de opdrachten van onze dienende taak. Diaconie is juist een taak van ons allemaal, mensen van Gods volk, en diaconie is gericht op mensen in nood.

Voor de Jezus die Matteüs in de Bergrede beschrijft is de diaconie allereerst gericht op de noodlijdende mensen onder het volk van God. Maar Jezus verkondigt in de Bergrede ook dat de zorg voor de medemens verder gaat dan de zorg voor het eigen volk. We zullen verderop zien dat het in de uitvoering ervan weliswaar bijna mis gaat. Ook voor Jezus is er namelijk een groot verschil tussen het verkondigen en het daadwerkelijk doen. Jezus’ positie wordt duidelijker als we kijken naar een citaat in de Bergrede dat van groot belang is voor de diaconie: je moet niet alleen je naaste liefhebben maar ook je vijand. Hoewel het joodse volk als het volk Gods wordt gezien, dient dit volk wel zorg te dragen voor alle mensen, ook voor de niet-joden. In de Bergrede staat immers dat de Vader zijn zon laat opgaan over goede én slechte mensen en het laat regenen over rechtvaardigen én onrechtvaardigen.

Hierin vinden wij ons fundament, namelijk dat wij,

alle mensen op deze wereld, in God onze oorsprong vinden en hierdoor verantwoordelijkheid moeten nemen voor elkaar. Goede daden doen wij niet om goede, christelijke mensen te zijn, maar omdat wij ons verantwoordelijk voelen voor deze scheppingsdaad van God, hij schiep de hele wereld inclusief alle mensen. Wij zijn verantwoordelijk voor de ‘ander’ dichtbij en veraf. Vaak ervaren we grenzen, scheidslijnen tussen ons en de ander in nood, de arme, zieke of gevangene. In onze daden proberen we onze grenzen te verleggen. Maar in onze verantwoordelijkheid voor de gehele schepping moet er geen sprake zijn van grenzen verleggen, we moeten juist de grenzen opheffen. Dit is dan ons antwoord op de scheppingsdaad en onze dank aan God hiervoor. Dit is geen makkelijke opdracht voor de mens, ook Jezus moet overtuigd worden van het opheffen van deze grenzen.

Hiervoor gaan we naar het andere verhaal in Matteüs, in hoofdstuk 15. Een Kanaänitische vrouw smeekt om genezing van haar dochter, maar Jezus zegt niets tegen haar. De vrouw is buitenlands en niet-joods. Zijn leerlingen vragen Jezus om de vrouw weg te sturen waarop Jezus de vrouw antwoordt dat hij alleen gezonden is naar de verloren schapen van Israël: “het is niet goed om de kinderen hun brood af te nemen en het aan de honden te voeren”. Hierop wijst de vrouw Jezus terecht. Zij vindt dat heidenen ook een plaats hebben in het huis van God: “de honden eten de kruimels die van de tafel van hun baas vallen”. Daarop antwoordt Jezus: “U hebt een groot geloof” en haar dochter wordt genezen. Ook al krijgen de honden kruimels, iedereen wordt door God uitgenodigd om in zijn huis te komen. Zelfs Jezus moet ervan overtuigd worden dat de blijde boodschap er voor iedereen is en uiteindelijk krijgen de honden toch hun heilige deel.

Ronald Dits

Adressen

Diaconie Dekenaat Delfland,

K.v.d. Coppellostraat 8a, 2613 XP Delft,
tel. 015 213 08 73, busch@dekenaatdelfland.nl,
www.dekenaatdelfland.nl

De Arme Kant van Delft,

Werkgroep van de Contactraad van Kerken,
p/a Hugo de Grootstraat 10, 2613 TV Delft,
tel. 015 212 32 19,
diaconaalcentrum@delft.nh-diaconie.nl

De Arme Kant van Zuid Holland,

Parkstraat 32, 2514 JK Den Haag,
tel. 070 318 16 73,
armekant@planet.nl, www.dmazh.nl/projectenbank

Werkgroep Arme Kant van Nederland/EVA,

Luijbenstraat 17, 5211 BR Den Bosch,
tel. 073 612 19 39,
info@armekant-eva.nl, www.armekant-eva.nl

Stichting MARA

(op twee locaties, voorheen KCW en KASO),
www.maraprojecten.nl

- Hang 14,
3011 GG Rotterdam,
tel. 010 411 60 85
- Laan Copes van Cattenburch 72,
2585 GD Den Haag,
tel. 050 358 50 25

Sociale Alliantie,

Veldstraat 37, 5988 AK Helden,
tel. 06 50 20 29 21 (Raf Janssen)
www.socialealliantie.nl

Diaconie en Missie, bisdom Rotterdam,

Koningin Emmaplein 3,
3016 AA Rotterdam,
tel. 010 414 82 13,
j.maasen@bisdomrotterdam.nl en
h.smulders@bisdomrotterdam.nl

Cordaid (Memisa, Mensen in Nood, Vastenactie),

Postbus 16439, 2500 BK Den Haag,
tel. 070 31 36 100,
www.vastenactie.nl, info@vastenactie.nl

Solidaridad. Méér dan hulp.

Recht en eerlijke productie en handel.
Goedestraat 2, 3572 RT Utrecht,
tel. 030 272 03 13.
info@solidaridad.nl
www.solidaridad.nl www.ontmoetdemakers.nl

Literatuur, Nieuwsbrieven, Periodieken

Dossier Armoede in Nederland. 2005.

Een uitgave van Arme Kant van Nederland/EVA.
Auteur: Marije van Dodeweerd.
Prijs: € 4,50 excl. porto.
Besteladres: werkgroep Arme Kant van Nederland/
EVA, Luijbenstraat 17, 5211 BR Den Bosch,
tel. 073 612 19 39, info@armekant-eva.nl
Naslagwerk rond belangrijke facetten van armoede,
zoals politieke en 'individuele' oorzaken van armoede,
werk en werkloosheid, onbetaalde (zorg)arbeid,
gezondheidszorg, onderwijs, wonen, schuldenproblematiek, landbouw, ouderen.

Machiavelli en de minima. 2005.

Een uitgave van Arme Kant van Nederland/EVA.
Prijs: € 3,50 (excl. Porto). Zie voorgaande.
Over invloed, inspraak en ideeën, hoe je meedenkt
en meepraat over het lokale armoedebeleid.

Helpen onder protest.

Een handreiking voor kerkelijke, materiële hulpverlening.
Werkgroep Arme Kant van Nederland/EVA.
Zie voorgaande.

Vlugschrift Vluchtelingen,

Kerkinactie Binnenland,
Postbus 456, 3500 AL Utrecht,
tel. 030 88 01 756,
g.werkman.kerkinactie@pkn.nl, www.kerkinactie.nl

Stichting CliP (Cliëntenperspectief),

Postbus 133, 3500 AC Utrecht,
tel. 0321 339 063,
info@stichtingclip.nl, www.stichtingclip.nl

Wet Maatschappelijke Ondersteuning, WMO.

Informatiemap bij www.kerkinactie.nl (klik op WMO)
Over samenwerken en cliëntenraden:
www.socialealliantie.nl/wmo
Over gender en etniciteit:
www.e-quality.nl (zorgvraagstukken, discriminatie)

Digitale Nieuwsbrief Diaconie

van het bisdom Rotterdam,
j.maasen@bisdomrotterdam.nl

OndersteBoven,

periodiek van DISK-Arbeidspastoraat,
www.disk-arbeidspastoraat.nl

Diaconie & Parochie.

Tijdschrift met informatie, voorbeelden en teksten.
Uitgave van: Actioma,
Luijbenstraat 19, 5211 BS Den Bosch,
tel. 073 613 41 34,
info@actioma.nl, www.actioma.nl

Info: Len de Jong lenlansbergen@tiscali.nl

Info: Jeany van der Voort-Zwinkels
jeanyvdvoort@kabelfoon.nl

Info: José Hahvoort josehahvoort@kabelfoon.nl

Info: Marija Ruigrok-Kerklaan marijakees@xs4all.nl

Info: Toos Smeele-van Ooijen 015 21 25 209

Info: Joop Richaers richaers@hetnet.nl

Info: Geertje Verre 015 213 25 14

Info: Jan v.d. Heijden 015 214 53 64

Info: Co Oosterwijk 010 51 150 47

Info: Esther Bijlsma e.bijlsma@12move.nl

Info: Jeanet v/d Helm jeaneth@kabelfoon.nl

Ter wille van mensen

Sommige christenen zijn spiritueel en zij denken dat naastenliefde een illustratie van het geloof is. Naastenliefde is echter godsgeloof. De theoloog Schillebeeckx zegt hierover:

‘Wat betreft de ultieme zin die we aan ons leven gegeven hebben, worden we niet beoordeeld op onze directe relatie tot God, maar op onze inzet voor en engagement met medemensen, vooral hulpeloze mensen in misère: heb je brood gegeven aan wie honger lijdt? Heb je een dorstige een glas water gegeven, daklozen of asielzoekers onderdak en kleding verschaft, en zelfs: heb je een gevangene vrijgekocht? Op zulk handelen en verantwoordelijkheid nemen worden we uiteindelijk beoordeeld. Dit raakt wel de gevoeligste snaar van ons leven. Of je nu gelooft in God of niet: al wat je die mensen hebt gedaan, en ter wille van die mensen (en niet: over de rug van die mensen heen ‘ter wille van God’) heb je in feite ook God gedaan. Of je hebt dit geweigerd – dat is althans de visie van Jezus, ‘de Mensenzoon’, op het laatste oordeel volgens het evangelie van Matteüs. In het volvoeren van deze werken ontmoeten we Jezus. Hij zegt immers: “in zoverre gij dit aan één van deze minsten (niet) hebt gedaan, hebt gij het Mij (niet) gedaan”.’

*Edward Schillebeeckx, 2000, geciteerd in
Barmhartigheid en Gerechtigheid.
Handboek Diaconiewetenschap, 2004.*

